

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

Φόνοι, αίμα,
ίντριγκες, συνωμοσίες
και... αγιοποίηση!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ Β' Ο ΡΙΝΟΤΜΗΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Σειρά: Ιστορικό Μυθιστόρημα
Τίτλος: Ιουστινιανός Β' ο Ρινότμητος
Συγγραφέας: Γιώργος Λεονάρδος
Φιλολογική επιμέλεια: Ανθή Ροδοπούλου

Σελιδοποίηση: Έλενα Ματθαίου
Εκπόνηση εξωφύλλου: Φαίδων Σμυρναίος/Αρχέτυπο

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2016: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& Γιώργος Λεονάρδος
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-62-7

ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ Β΄
Ο ΠΙΝΟΤΜΗΤΟΣ

*Στον αγαπημένο μου εγγονό
Δημήτρη*

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΜΠΑΡΜΠΑΡΟΣΑ Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 1998/
2015 Εκδόσεις Ωκεανός
(Εκδόθηκε, επίσης, στην Αγγλία,
την Ιταλία και την Τουρκία)

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΡΑΣΙ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2013

ΝΗΣΙΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2014

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ
Μυθιστόρημα, 1992

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ
Μυθιστόρημα, 1993

ΕΥΑ
Μυθιστόρημα, 1994

ΟΙ ΠΟΛΟΙ ΤΟΥ ΜΑΓΝΗΤΗ

Μυθιστόρημα, 1995

ΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Μυθιστόρημα, 1996

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Μυθιστόρημα, 1997

ΜΑΡΑ, Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

Ιστορικό μυθιστόρημα, 1999

(Βραβείο Ιστορικού Μυθιστορήματος
Ελληνικής Εταιρείας Χριστιανικών Γραμμάτων το 2000.
Εκδόθηκε, επίσης, στη Σερβία και την Τουρκία)

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Ιστορικό μυθιστόρημα, 2001

(Εκδόθηκε και στην Τουρκία)

Η ΩΡΑΙΑ ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΡΑ

Ιστορικό μυθιστόρημα, 2003

(Βραβείο Ιστορικού Μυθιστορήματος
Ελληνικής Εταιρείας Χριστιανικών Γραμμάτων
το 2005)

ΜΙΧΑΗΛ Η΄ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

Ιστορικό μυθιστόρημα, 2005

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΙ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2006
(Βραβείο Ιδρύματος Μπότση)

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2007
(Κρατικό Βραβείο Μυθιστορήματος το 2008)

ΣΟΦΙΑ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΙΝΑ
ΑΠΟ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2008

ΜΑΓΓΕΛΑΝΟΣ
ΤΡΕΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Ιστορικό μυθιστόρημα
μιας θαλάσσιας εξερεύνησης, 2009

ΞΕΚΛΕΙΔΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗ ΜΥΣΤΙΚΗ ΘΟΥΛΗ
Ιστορικό μυθιστόρημα
για τους Έλληνες θαλασσοπόρους, 2010

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΡΑΨΩΔΙΑ
Μυθιστόρημα, 2011

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ
Επιστημονικών και Στρατιωτικών Όρων,
1980

Η ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ
Δοκίμιο, 2000

ΤΟ ΕΝΑΥΣΜΑ

— **Σ**ήμερα εγκαινιάζουμε την εξεταστική περίοδο με μια σχετικώς πρωτότυπον διαδικασία. Έκαστος εξ υμών —εννοείται με ύψιλον— θα αναλάβει να σκιαγραφήσει μια εξέχουσα, καλή ή κακή, δεν έχει σημασία, προσωπικότητα του Βυζαντίου, ανακοίνωσε εκείνο το πρωινό σ' εμάς τους μαθητές της έκτης τάξης του εξατάξιου Γυμνασίου ο αρχαιολάτρης καθηγητής μας της Ιστορίας, κύριος Ευριπίδης. Και εκκινούμε...

— Κάνουμε σέντρα δηλαδή, σχολίασε σιγανά ο Σπίθας από το πίσω μέρος της αίθουσας.

— Θεόδωρος ο του Νικολάου, κάλεσε ο καθηγητής τον μαθητή του πρώτου θρανίου, ο οποίος τον κοίταξε στα μάτια.

Ο κύριος Ευριπίδης είχε ένα χούι. Δεν μας αποκαλούσε με το σύνηθες επώνυμό μας, αλλά επέμενε να το αλλάζει επί το αρχαιοπρεπέστερον. Έτσι, το Νικολόπουλος μετατρεπόταν σε «ο του Νικολάου», τουτέστιν γιός του Νικολάου, το Αντωνόπουλος σε «ο του Αντωνίου», και πάει λέγοντας. Λίγο τα μπέρδευε με τις ποντιακές καταλήξεις σε «-ίδης», αλλά αυτό το προσπερνούσε χωρίς περαιτέρω εξηγήσεις.

– Εσύ, νεαρέ, συνέχισε ο κύριος Ευριπίδης, αναλαμβάνεις να σκιαγραφήσεις τον αυτοκράτορα Ηράκλειο. Ο Φλάβιος Ηράκλειος Αύγουστος, λατινιστί Flavius Heraclius Augustus, ήταν αυτοκράτορας του Βυζαντίου από το 618 από κτίσεως κόσμου έως την 11η Φεβρουαρίου του 649 από κτίσεως κόσμου. Το επισημαίνω για να μην τολμήσει να μου γράψει κανείς ένα λιτό κείμενο με δυο-τρία βιογραφικά στοιχεία.

– Και πού θα τον βρω εγώ αυτόν τον Ηράκλειο; ρώτησε απελπισμένος ο Θεόδωρος ο του Νικολάου τους παρακαθήμενους συμμαθητές του.

– Στο τρίτο νεκροταφείο, καθώς μπαίνεις αριστερά, του απάντησε περιπαικτικά ο Σπίθας.

– Σκασμός! βρόντηξε ο κύριος Ευριπίδης, κάνοντας και τα ντουβάρια να σειστούν.

Μόλις επικράτησε σιγή τεμένων στην τάξη, εκείνος συνέχισε την εκφώνηση των ονομάτων, χρεώνοντας σε κάθε μαθητή και από έναν Βυζαντινό αυτοκράτορα.

Έτσι έφτασε και σ' εμένα, που δεν χώνευε το λατινογενές όνομά μου.

– Δεν μου λες εσύ, μου απευθύνθηκε με σκωπτικό ύφος, Ενετός είσαι;

– Μας ξέμεινε από την Ενετοκρατία στην Ελλάδα, κύριε, πρόλαβε να απαντήσει ο Σπίθας, γιατί εγώ είχα απομείνει ενεδός από την κατάπληξη.

Αλλά αν έμεινα άναυδος μπρος στον καθηγητή, δεν έμεινα άπρακτος προς τον συμμαθητή. Αρπάζοντας τη Μάσκα που διάβαζε ο διπλανός μου στη ζούλα, καμουφλαρισμένη στο βιβλίο της Ιστορίας, την εκσφενδόνισα στο κεφάλι του Σπίθα. Αυτός έβαλε τις φωνές ότι τον σκότωσα, με αποτέλεσμα να αποβληθούμε και οι δύο από την τάξη, μαζί με τρεις ακόμη που έκαναν κλάκα για το επεισόδιο.

Πάντως, την ανάθεση της εργασίας δεν τη γλιτώσαμε. Λίγο πριν το διάλειμμα, ο κύριος Ευριπίδης μάς επανεισήγαγε στο μάθημά του και φόρτωσε στον καθέναν μας ό,τι είχε περισσέψει από τη μοιρασιά στους άλλους.

Σ' εμένα έλαχε, ή μάλλον επέλεξε, το δυσκολότερο και απεχθέστερο θέμα, προφανώς για να με τιμωρήσει.

– Εσύ θα γράφεις για τον Ιουστινιανό Β΄ τον Ρινότμητο, μου ανήγγειλε σαν πρόεδρος δικαστηρίου που επιμετρά την ποινή κατηγορουμένου. Και δεν θέλω ημερομηνίες γέννησης και τέτοιες κοινοτοπίες, αλλά να βρεις πληροφορίες για την εποχή του και τις μεταλλαγές από το ένα δόγμα στο άλλο, από τη μια γλώσσα στην άλλη, τα ήθη και τα έθιμα, και πάνω απ' όλα να δώσεις έμφαση στις χειρουργικές μεθόδους των Βυζαντινών, έστω και υπό τύπον ποινής...

– Κανέναν άλλον σημαδεμένο δεν βρήκε να σου δώσει; ψιθύρισε χαιρέκακα ο διπλανός μου, που είχε

χάσει τη συνέχεια του αναγνώσματός του, το οποίο είχα πετάξει εναντίον του Σπίθα.

– Μετά τον Κουτσομούτη τον Ιουστινιανό, να γράφεις και για τους Κουλοχέρηδες, τους Κοψαχειλήδες, τους Κουτσάφτηδες, με ενέπαιξαν μερικοί ακόμη από τους συμμαθητές μου.

– Σκασμός! αντήχησε και πάλι η βροντώδης φωνή του κυρίου Ευριπίδη, αλλά ο συγχρονισμός της με το κουδούνι του σχολείου, που σήμανε διάλειμμα, μας έσωσε από τα περαιτέρω.

Πεταχτήκαμε πάνω και ξεχυθήκαμε στο προαύλιο, συζητώντας ζωνρά το πρόβλημα που μας ανέκυψε αιφνιδίως με την «πρωτότυπον διαδικασία», όπως την αποκάλεσε ο καθηγητής μας. Έπρεπε τώρα να ξεχάσουμε την μπάλα, τα πάρτι και τα άλλα με τα οποία ήμαστε συνηθισμένοι να περνάμε την ώρα μας, και να αρχίσουμε την τρεχάλα σε ανήλιαγες βιβλιοθήκες, σε σκοτισμένα ράφια βιβλιοπωλείων και παλαιοβιβλιοπωλείων, αλλά και σε γνωστούς και φίλους των γονιών μας για να μας δια φωτίσουν για το θέμα που έκαστος εξ ημών –εννοείται με ήτα– είχε επωμιστεί. Και ήταν βαρύ τότε το «φορτίο». Βλέπετε, δεν υπήρχαν το Ίντερνετ και οι μηχανές αναζήτησης για να «γκουγκλάρουμε», κατά την προσφιλή έκφραση των νεωτέρων, και να βρούμε χύμα μελέτες διαφόρων καθηγητάδων, να τις κάνουμε *copy-paste* και να τις μοστράρουμε για δικές μας εργασίες. Δυστυχώς, αυτή ήταν η μοίρα μας.

Έτσι πήρα τη μεγάλη απόφαση που παίρνουν συνήθως οι διακεκριμένοι συγγραφείς μυθιστορημάτων·

θα έγγραφα την εργασία μου όπως θα ήθελα να τη διαβάσω εγώ κι όχι ο οποιοσδήποτε επαΐων. Κι ας μην του άρεσε του κυρίου Ευριπίδη, που ήταν αγκιστρωμένος σ' εκείνες τις μονόχορδες, ανιαρές, πανομοιότυπες ιστορικές μελέτες.

Θα έγγραφα ένα κείμενο λαγαρό σαν κρύσταλλο, διαυγές σαν το χάραμα και, κυρίως, σαφές σαν τα ρητά των αρχαίων σοφών μας.

Αποφάσισα, λοιπόν, να κάνω μια αναγωγή στον χρόνο. Να επιστρέψω ενσαρκωμένος σε παλαιότερες εποχές και σε προηγούμενους αιώνες. Να γράψω σαν να εξομολογούμαι για να λάβω άφεση αμαρτιών για την ταραχώδη, αμαρτωλή, φαύλη και αχρεία ζωή μου. Να συνθέσω ένα κείμενο αληθινό, ειλικρινές, αδοκίμιο και παρρησιαστικό.

Θα ξεκινούσα με τη φράση «Γεννήθηκα το 6176 από κτίσεως κόσμου...» για να είμαι εξαρχής μέσα σε βυζαντινή ατμόσφαιρα, αντλώντας έμπνευση από το αφήγημα του δασκάλου Παναγιώτη Κανελλόπουλου, *Γεννήθηκα στο Χίλια Τετρακόσια Δύο*.

«Πρωτότυπον διαδικασία» δεν επιθυμούσε ο κύριος Ευριπίδης; Ε, πρωτότυπον και πρωτογενή εργασία θα του παρουσίαζα κι εγώ. Πρωτότυπον μέχρι κεραίας. Και τον φανταζόμουν να τρίβει τα μάτια του όταν θα την αναγίνωσκε. Αλλά θα φρόντιζα να είναι πλήρως κατανοητή και στον μέσο αναγνώστη, ώστε να έχει μπροστά του ένα σαφές και απολαυστικό πόνημα, που να μην προσομοιάζει σε ξερή ιστορική μελέτη, όπου μια φράση στην κορυφή της σελίδας παραπέμπει

συνήθως σε δέκα παραπομπές στο κάτω μέρος της σελίδας, και τρέχα γύρευε να θυμηθείς τη φράση από την οποία είχαν ξεκινήσει οι παραπομπές...

«Σοφόν το σαφές», που έλεγαν και οι αρχαίοι ημών πρόγονοι, αλλά εμείς οι Νεοέλληνες ουδέποτε το λάβαμε υπόψη μας, καθότι όσο πιο ασαφές και δυσνόητο είναι ένα κείμενο τόσο περισσότερο το εκτιμούμε, ιδιαίτερα κάποιοι φερώνυμοι κριτικοί, οι οποίοι θέλγονται τα μάλα από τη στρυφνή και συγκεχυμένη γραφή. Κι επειδή δεν μπορούν να βγάλουν νόημα, αναβιβάζουν το πόνημα που κρατάνε στα χέρια τους σε σοφό και υψηλού επιπέδου ανάγνωσμα.

Κάτι τέτοιο, όμως, δεν ήταν στις δικές μου προθέσεις. Εμπρός, λοιπόν, για ένα κείμενο που να ρέει... όσο γίνεται.

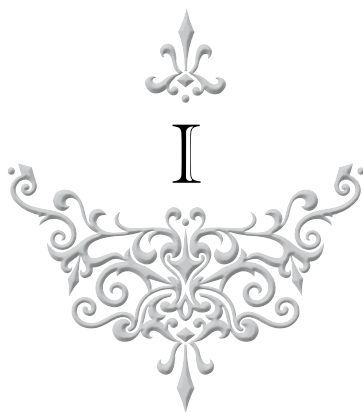

Η παραπάνω σκηνή και οι επακολουθήσασες σκέψεις μου αναδύθηκαν σε μια αίθουσα διδασκαλίας του εξατάξιου Αβερώφειου Γυμνασίου της Αλεξάνδρειας και ήταν η αφορμή, το έναυσμα αν θέλετε, για να εκπονηθεί αυτή η μυθιστορία, επικεντρωμένη σε μία από τις πολλές φοβερές, ειδηχθείς και αποτροπιαστικές περιόδους της Βυζαντινής Ιστορίας, στις οποίες περιλαμβάνεται και η βασιλεία του Ιουστινιανού Β΄ του Ρινότμητου, ή αλλιώς Κουτσομύτη.

Κι ως τον ανακήρυξε άγιο αργότερα η Εκκλησία μας, μεγάλη η χάρη του.

Ψηφιδωτό του Αγίου Απολλιναρίου της Ραβέννας.
Από αριστερά, ο Ιουστινιανός Β΄ σε νεαρή ηλικία,
οι συναυτοκράτορες Ηράκλειος και Τιβέριος,
αδελφοί του Κωνσταντίνου Δ΄, ο αυτοκράτορας
Κωνσταντίνος Δ΄, πατέρας του Ιουστινιανού, ο οποίος
παραδίδει στον αρχιεπίσκοπο της Ραβέννας, Μάουρο,
αυτοκρατορικό έδικο με τα προνόμια
της Εκκλησίας της Ραβέννας, και άλλοι αυλικοί.

...ὡς δὲ εἶδε Κύριος ὅτι προσάγει ἰδεῖν, ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ Κύριος ἐκ τοῦ βάρτου λέγων· Μωυσῆ, Μωυσῆ. ὁ δὲ εἶπε· τί ἐστὶ; ὁ δὲ εἶπε· μὴ ἐγγίσης ὧδε. λῦσαι τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ σὺ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστὶ...

Εδώ, στη Μονή της Αγίας Αικατερίνης όπου μονάζω, αναλογίζομαι και ανακαλώ στη μνήμη μου τον προηγούμενο βίο μου και καταλήγω στο συμπέρασμα ότι τα εφηβικά, και όχι μόνο, βιώματα είναι ο σάκος με τα ενδογενή και εσώφυχα υπάρχοντά μας. Τον σάκο αυτόν

κουβαλάει ο καθένας μας στη ζωή του, από τον οποίο δεν απαλλάσσεται ποτέ. Είναι το έρμα μας και η άγκυρά μας, που μπορεί να μας σταθεροποιήσει, αλλά και να μας καταποντίσει.

Όπως όλοι, έτσι κι εγώ δεν νομίζω ότι θα απαλλαγώ ποτέ από αυτό το αναγκαστικό και ανυπόφορο φορτίο μου. Ελπίζω μόνο με την έγγραφη εξομολόγησή μου σε τούτο εδώ το χειρόγραφο να μπορέσω να θεραπευτώ από το άλγος που μου προκαλούν τα συναισθήματα τα οποία βαραίνουν την ψυχή μου.

Αυτό το άλγος είναι η σταγόνα που έκανε το κύπελλο να ξεχειλίσει. Κι έτσι κάθισα να συγγράψω το παρόν έργο για τον Ιουστινιανό Β΄ τον Ρινότμητο. Με πολλή προσπάθεια στην αρχή, περισσότερη αργότερα και ακόμη περισσότερη στο τέλος. Και, το βασικότερο, με κόστος ζωής!

Και όλα αυτά για να γίνει γνωστή η ιστορία ενός αιμοδιφούς, σχεδόν παράφρονα, αλλά και ορθολογιστή –αν είναι δυνατόν να συνταιριάξουν οι χαρακτηρισμοί– αυτοκράτορα, που αδικήθηκε από τους εμπαιθείς ιστορικούς, ωστόσο υπήρξε ίσως από τους ικανότερους που πέρασαν από το Ιερόν Παλάτιον της Κωνσταντίνου Πόλης...

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΕΡΜΟΛΑΟΣ Ο ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Αν ο Αύγουστος Κωνσταντίνος συνευρίσκετο πρώτα με τη μάνα μου –με το συμπάθιο, Ύψιστέ μου– και πολύ μετέπειτα με την Αυγούστα του, Αναστασία, τότε θα ήμουν εγώ, ως πρωτότοκος, διάδοχός του στον θρόνο και θα είχα γίνει αυτοκράτορας, κι όχι ο ετεροθαλής αδελφός μου Ιουστινιανός Β΄, ο αποκληθείς αργότερα «Ρινότμητος». Αλλά αυτά κάνει η άδικη μοίρα, η οποία για μια διαφορά μερικών λεπτών της ώρας καταδικάζει έναν άνθρωπο να ακολουθεί ως δευτερότοκος τον πρωτότοκο.

Γεννήθηκα το έτος 6176 από κτίσεως κόσμου σε ένα από τα πολλά υπόγεια του Ιερού Παλατίου της Κωνσταντίνου Πόλης. Αντιθέτως μ' εμένα, ο Ιουστινιανός Β΄ γεννήθηκε λίγο νωρίτερα στο πορφυρούν δωμάτιο του Ιερού Παλατίου, που προοριζόταν για τους διαδόχους των αυτοκρατόρων, με τη ρίνα του τότε στη θέση της. Η μύτη του, λόγω της οποίας είναι ευδιάκριτος στην Ιστορία, και όχι για τα τόσα αμαρτήματα που διέπραξε, παρέμεινε στη θέση της τα πρώτα είκοσι δύο χρόνια της ζωής του. Αυτό μπορώ να το επιβεβαιώσω γιατί μεγαλώσαμε μαζί, με τη διαφορά ότι εκείνος ήταν πορφυρογέννητος, ενώ εγώ νόθος γιός του πατέρα μας, του σεβαστού Αύγουστου Κωνσταντίνου Δ΄, ο οποίος έμεινε κι αυτός στην Ιστορία, επειδή αμέσως μετά την ανάληψη της εξουσίας διέταξε τον ακρωτηριασμό των ρινών των δύο μικρότερων αδελφών του, του Ηράκλειου και του

Τιβέριου, προκειμένου να τους καταστήσει αδύναμους στον ανταγωνισμό για τον θρόνο. Η σκληρότητα αυτής της πρώτης σημαντικής απόφασής του θύμιζε πάντα σε όλους μας την απροκάλυπτη δολοφονία από τον πατέρα του, Κώνστα Β΄, του αδελφού του, Θεοδόσιου, για τους ίδιους λόγους. Σοί πήγαινε το βασίλειο. Από εκεί και πέρα, όμως, ο πατέρας μας επέδειξε αξιοσημείωτη ικανότητα ηγέτη και στρατιωτικού. Ας είναι...

Ήμαστε, λοιπόν, για να επανέλθω στα δικά μου, ετεροθαλείς αδελφοί εγώ και ο Ιουστινιανός Β΄, αλλά εκείνος ζούσε στα ανώγια του παλατιού κι εγώ στα κατώγια, μέχρι που με γνώρισε, σε νηπιακή ηλικία, και από νηπιακό πείσμα ίσως δεν ήθελε επ' ουδενί να με αποχωριστεί.

Ο σεβαστός πατέρας μας, ο Αύγουστος Κωνσταντίνος Δ΄, εκείνη την ημέρα, ή τη νύχτα, που συλληφθήκαμε στην κοιλιά των διαφορετικών μανάδων μας –η μία ήταν η νόμιμη σύζυγός του, η άλλη, η δική μου, απλή παλλακίδα του παλατιού– είχε, καθώς φαίνεται, έντονες αφροδισιακές ανησυχίες στο υπογάστριό του κι έπεσε με τα μούτρα να ικανοποιήσει την επιθυμία του, ικανοποιώντας και όσες γυναίκες έτυχαν μπροστά του τη δεδομένη στιγμή.

Άλλωστε, πού να πήγαινε για να κορέσει τις ορέξεις του, που θα τον αναγνώριζαν οι υπήκοοί του, και κυρίως οι παπάδες, με τους οποίους δεν είχε διάθεση να ανοίξει παρτίδες, γνωρίζοντας ότι μαζί τους πάντα χαμένος βγαίνεις;

Μέσα σε ένα περιβάλλον δολοπλοκιών, συνωμοσιών και ραδιουργιών, στο οποίο η φιλία, ο έρωτας και η αφοσίωση εναλλάσσονται χωρίς ενδοιασμούς με την έχθρα, την προδοσία και τη σπιουνιά, ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός Β΄ αναδεικνύεται ταυτόχρονα θύτης και θύμα, λατρεμένος ηγέτης και απόβλητος της κοινωνίας, καταφέροντας να επανέλθει πανίσχυρος κι εκδικητικός στον θρόνο των προγόνων του, παρότι ακρωτηριασμένος.

Στη δύναμη του ανθρώπινου χαρακτήρα και στη θανάσιμη εμμονή για τη λυσσαλέα επιδίωξη της εξουσίας επικεντρώνεται σε αυτό το τελευταίο συναρπαστικό μυθιστόρημά του Ιουστινιανός Β΄ ο Ρινότιμος, ο βραβευμένος μεταξύ άλλων και με

το Κρατικό Βραβείο Μυθιστορήματος, συγγραφέας Γιώργος Λεονάρδος, βγάζοντας και πάλι στην επιφάνεια κάποιες εν πολλοίς άγνωστες σελίδες της Ιστορίας, αλλά και ξεδιπλώνοντας πτυχές της κοινωνικής, πολιτικής, οικονομικής και θρησκευτικής καθημερινότητας στη Βυζαντινή Αυτοκρατορία.

ΩΚ 162

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-62-7

9 786185 104627